

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/419/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3811213346
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3811213346.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a členiek JUDr. Emílie Zimovej a JUDr. Márie Vrtochovej v právnej veci navrhovateľky: V. A., bytom Y. nad N. č. XXX, zast. JUDr. Martinom Olosom, advokátom so sídlom Žilina, M. R. Štefánika č. 71, proti odporcovi: V. K., bytom M., R. č. XXXX/XX, zast. JUDr. Martinom Kanásom, advokátom so sídlom Nitra, Školská č. 3, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu a to Wüstenrot poisťovňa a.s. so sídlom Bratislava, Karadžičova č. 17, IČO: 31 383 408, o zaplatenie 1.000,- eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľky a odporcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 12. augusta 2013, č.k. 15C/192/2011-162, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke 500 eur s úrokom z omeškania 9% ročne od 15.04.2011 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti návrh zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Navrhovateľke a odporcovi uložil povinnosť nahradiť štátu trovy konania každému po 195,48 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na účet OS Prievidza.

Súd prvého stupňa vychádzajúc zo skutkových zistení v predmetnej veci a príslušných ustanovení zákona, považoval návrh navrhovateľky za dôvodný len čiastočne. V odôvodnení uviedol, že dňa 27.2.2011 približne o 16.00 hod. v A. v časti pod kúpeľami došlo k dopravnej nehode, pri ktorej došlo k stretu dvoch motorových vozidiel, a to vozidla odporcu V. K. s vozidlom Mazda 6, ev. č. NR XXX FO, ktorého je i prevádzkovateľom a vozidla navrhovateľky, ktoré viedol ako vodič jej syn T. A., a to B. R. ev.č. PD XXX PD. K stretu týchto vozidiel došlo tak, že vozidlo odporcu išlo vo svojom jazdnom pruhu pomalou rýchlosťou a pri odbočovaní vľavo sa zrazilo s predbiehajúcim vozidlom navrhovateľky, ktoré viedol jej syn T. A.. Účastníkovi dopravnej nehody V. K. bola za priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a v spojitosti s porušením povinnosti podľa § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z.z uložená bloková pokuta 50 eur.

Vzhľadom na rozdielne skutkové tvrdenia účastníkov konania o priebehu nehody a správania oboch vodičov, súd nariadil vo veci znalecké dokazovanie znalcom z odboru doprava cestná.

Znalec na otázku súdu, čo bolo príčinou dopravnej nehody uviedol, že za najpravdepodobnejšie varianty nehodového deja považuje dva varianty. Podľa prvého variantu ak je pravdivé tvrdenie svedka V. M., že

vozidlo Mazda 6 išlo pomaly, vzápätí vozidlo Seat Leon za ním spomalilo, zabrzdilo a zastavilo, potom sa rozbehlo a obehlo ho a na jeho úrovni začalo odbáčať aj prvé auto, pričom svedok nevedel uviesť, či malo vozidlo Mazdy smerovku v čase odbáčania, a rovnako by bolo pravdivé tvrdenie svedka A., ktorý tvrdil, že vozidlo odporcu zastavilo a vyhodilo smerovku vľavo, následne smerovku stiahlo a až potom ho vodič A. začal obiehať, potom z technického hľadiska mohol vodič A. vyhodnotiť stojace vozidlo Mazdy 6 ako prekážku v cestnej premávke a potom sa manéver vodiča A. považoval za obchádzanie. Vodič Mazdy mohol obchádzanie svojho vozidla v spätných zrkadlách spozorovať a patrične naň reagovať.

Podľa druhej varianty, ak je pravdivé tvrdenie vodiča K., že pred vjazdom do križovatky znížil rýchlosť, zhruba vo vzdialenosti 5m zapol smerovku vľavo, dal sa k stredovému prúdu a začal odbočovať, v spätnom zrkadle vozidlo navrhovateľky nevidel a išiel rýchlosťou 15 - 20 km/hod., v momente ako začal odbočovať prišiel náraz s vozidlom navrhovateľky a nie je pravdou, že by s vozidlom zastavil, potom z technického hľadiska je pravdepodobné, že vodič A. nesmel predchádzať jeho vozidlo pri jazde cez križovatku a vodič K. nereagovaním na predchádzanie /hoci nedovolené/ nezabránil zrážke, hoci to bolo v jeho technických možnostiach.

Súd prihladol na závery znaleckého posudku aj v spojitosti so svedeckou výpoveďou predovšetkým svedka M., jedine ktorý svedok bol objektívnym pozorovateľom dopravnej nehody. Súd nemohol prihliadnuť v podstatných tvrdeniach ako na vierohodnú výpoveď svedka A., ktorý je synom navrhovateľky vzhľadom na tento príbuzenský vzťah a záujem na výsledku konania, a na druhej strane i na výpoveď V. M., ktorá je priateľkou odporcu. Pokiaľ svedok M. potvrdil, že vozidlo odporcu Mazda 6 išlo v smere od Y. nad N. do A. pomaly po pravej strane, za ním išli autá, odporca a aj jeho priateľka tvrdili, že chceli odbočiť do kúpeľov, avšak toto miesto nepoznali a iné skutočnosti neboli spoľahlivo preukázané, súd z hľadiska skutkového uzavrel, že vozidlo odporcu išlo pomalou jazdou, v priestore pred križovatkou, teda neštandardným spôsobom, zrejme hľadajúc spôsob vzhľadom na tvar križovatky ako odbočiť vľavo. Svedok M. potvrdil s určitosťou len to, že zastavilo vozidlo navrhovateľky, či zastavilo vozidlo odporcu nevedel potvrdiť, vyvodil si len sám pre seba logický záver, že zrejme zastavilo i prvé vozidlo. Rovnako tento svedok nevedel potvrdiť, či vozidlo odporcu malo smerovku vľavo. Za tohto stavu keď tvrdenia oboch vodičov boli rozporné a navrhovateľ iné tvrdenia a dôkazy súdu neposkytol, nemohol súd považovať za preukázané tvrdenie navrhovateľky, že nehodu zavinil výlučne odporca tým, že po zastavení jeho vozidlo bez preverenia situácie na ceste začal odbočovať vľavo v čase a mieste, kde bolo jeho auto obiehané vozidlom navrhovateľky. Ak teda vozidlo odporcu, ktoré išlo pomalou jazdou, nezastavilo a obe vozidlá sa nachádzali v priestore pred križovatkou, nemohol ho vodič vozidla navrhovateľky v priestore križovatky predchádzať, pretože tým tento vodič porušil § 15 ods. 5 písm. g/ zákona č. 8/2009 Z.z.. Na druhej strane aj odporca porušil povinnosť tým, že nereagoval na predchádzanie svojho vozidla, čím mohol zabrániť zrážke, pretože to bolo v jeho technických možnostiach a jeho tvrdenie o tom, že vozidlo navrhovateľky nevidel nemôže byť pravdivé, čo uviedol aj znalec v posudku. Okrem toho pri odbočovaní vľavo odporca je v zmysle § 19 ods. 1 citovaného zákona povinný pred odbočovaním dávať znamenie o zmene smeru jazdy, pri odbočovaní nesmie ohroziť vodiča idúceho za ním a musí dbať na zvýšenú opatrnosť, čo odporca zanedbal. Súd preto ustálil, že dopravná nehoda sa stala podľa popisu ako uviedol znalec vo svojom druhom variante, keď súd zoberal na zreteľ predovšetkým výpoveď svedka M..

Vychádzajúc z uvedeného záveru súd prvého stupňa potom uzavrel, že obaja účastníci dopravnej nehody zodpovedajú za vznik škody pomerne a navrhovateľka ako prevádzateľ vozidla Seat Leon, ktorá by zodpovedala za škodu podľa § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorá je zároveň i poškodenou znáša škodu taktiež pomerne, pretože aj u nej je daná účasť /cez osobu vodiča/ na spôsobení vzniknutej škody /§ 431 OZ/. Tento záver vychádza ako súd konštatoval vyššie z toho, že i vodič vozidla navrhovateľky porušil právnu povinnosť, a to zákaz predchádzania vozidla pri jazde cez križovatku. Porušenie tejto povinnosti vzhľadom na závažnosť tohto porušenia a okolnosti nehody súd ustálil z hľadiska pomernosti v polovici, pretože za rovnako závažné považuje na druhej strane porušenie povinnosti odporcu, ktorý porušením povinnosti vodiča a povinnosti dbať pri odbočovaní na zvýšenú opatrnosť rovnako zavinil vznik dopravnej nehody. Odporca vzhľadom na to, že bol prevádzateľom a zároveň i vodičom zodpovedá za škodu v zmysle § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na ustálenie pomeru účasti pri strete prevádzok oboch motorových vozidiel, súd považoval preto nárok navrhovateľa za dôvodný len v polovici. Medzi účastníkmi nebola sporná výška škody, ktorú uplatnila

navrhovateľka vo výške 1.000 eur a túto výšku nenamietal ani vedľajší účastník v prípade, že sa ustáli základ nároku, a to zodpovednosť za škodu. Výšku škody navrhovateľka riadne preukázala zákazkovým listom servisu a táto spočíva v cene zakúpeného materiálu a za vykonanú prácu pri oprave vozidla. Súd preto priznal navrhovateľke len pomernú časť náhrady škody 500 eur a vo zvyšnej časti návrh zamietol. V súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. súd priznal navrhovateľke aj úrok z omeškania 9% ročne od 15.4.2011, t.j. od uplynutia doby na plnenie na základe predžalobnej výzvy navrhovateľky odporcovi, resp. vedľajšiemu účastníkovi.

Pokiaľ ide o tvrdenia navrhovateľa o tom, že odporca v blokovom konaní svoju vinu uznal a zaplatil pokutu, súd uviedol, že v zmysle § 135 ods. 1 O.s.p. súd nie je viazaný rozhodnutím v blokovom konaní. Pokiaľ aj v rámci prešetrenia priestupku bola uložená pokuta odporcovi, za stavu, že v konaní bola namietaná zodpovednosť odporcu za škodu, súd nemohol vychádzať z výsledku blokového konania, preto musel posúdiť zodpovednosť osobitne a v rámci vykonaného dokazovania pred súdom. Nakoniec i samotné šetrenie priestupku, ktoré malo trvať niekoľko hodín je dôkazom toho, že situácia v rámci preverenia nebola celkom jednoznačná.

Pre úplnosť súd dodal, že nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 450 Občianskeho zákonníka, ktoré by viedli k zníženiu náhrady škody. Tieto neuvádzali ani účastníci konania.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.. V konaní bola navrhovateľka a odporca úspešný len pomerne, každý v polovici, preto im súd náhradu trov konania nepriznal.

O povinnosti navrhovateľky a odporcu nahradiť štátu trovy konania 195,48 eur súd rozhodol podľa § 148 ods. 1 O.s.p.. Súdu vznikli trovy za doplatenie odmeny znalcovi 390,96 eur, ktorú odmenu súd vyplatil zo štátnych prostriedkov. Vzhľadom na výsledok konania, keď obaja účastníci boli úspešný každý v polovicu, súd zaviazal oboch účastníkov k náhrade trov štátu v polovici. Vykonanie znaleckého dokazovania bolo pritom potrebné s ohľadom na tvrdenia oboch účastníkov konania.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote prostredníctvom svojich právnych zástupcov odvolanie navrhovateľka a odporca.

Navrhovateľka podala odvolanie proti výroku o zamietnutí žaloby, výroku o trovách a výroku povinnosti nahradiť štátu trovy konania a žiadala, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu na ďalšie konanie, eventuálne, aby zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že odporcovi uloží povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 1.000 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 15.04.2011 do zaplatenia a nahradiť navrhovateľke trovy konania. V odvolaní namietala, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne nesprávny, trpí vadou nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko aplikácia a výklad právnych noriem okresným súdom bola svojvoľná a súčasne súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré sú svojvoľné a popierajú obsah listinných dôkazov a svedeckých výpovedí. Skutkové závery vyslovené okresným súdom sú v zjavnom rozpore s obsahom spisu ako aj s čiastkovými zisteniami súdu z jednotlivých vykonaných dôkazov. Relevantné písomné dôkazy a ich obsah sú navyše plne opomenul a ignoroval, čo je neprípustné. Odôvodnenie rozsudku napriek jeho kvantite neobstojí, je argumentačne neudržateľné, vnútorné protirečivé a opomínajúce podstatné dôkazy. V neposlednom rade treba pripomenúť, že prvostupňový súd jej svojím procesným postupom odňal možnosti konať pred súdom. Okresný súd si vybral a ustálil variantu skutkového deja výhodnú pre žalovaného. Úvahy okresného súdu o skutkovom deji dopravnej nehody preto postrádajú formálnu logiku a sú viac-menej alibistické a nedávajúce odpoveď, ako posúdil jednotlivé dôkazy, najmä rozporné svedecké výpovede. K znaleckému posudku uviedla, že znalec sa v ZP správne vyjadril k obom tvrdeným variantom nehodového deja, nevedel však ustáliť presne ten - ktorý skutkový dej nehody, znalec sa však v znaleckom posudku vyjadril, že žalovaný mohol vozidlo Seat v spätných zrkadlách vidieť a mohol tak reagovať, odbočovací manéver tak ako ho popísal a zakreslil žalovaný je neštandardný a vozidlo žalovaného, ak stálo, vytvorilo prekážku v cestnej premávke a vodič jej vozidla Seat A. ho tak mohol obchádzať. Z hľadiska hodnotenia dôkazov zdôrazňovala, že žalovaný svoju zodpovednosť uznal v blokovom konaní o priestupku, pričom žalovaný podpísal správu o nehode a dobrovoľne uhradil pokutu na mieste. Podľa výpovede svedka

M. vozidlo žalovaného Mazda najprv išlo pomaly krokom, pričom za ním idúce vozidlo Seat rozhodne zastavilo z čoho logicky vyplýva, že zastalo i pred ním idúce vozidlo žalovaného. Vodič vozidla Seat A. nebol v rámci riešenia dopravnej nehody políciou nijako sankcionovaný a jeho konanie bolo dopravnou políciou vyhodnotené ako v súlade s predpismi o cestnej premávke. Podľa svedka H., konajúceho dopr. policajta sa účastníci na zavinení nehody dohodli a žalovanému bola uložená bloková pokuta. Tvrdenia svedkyne M. - priateľky žalovaného sú v rozpore s výpoveďami ostatných svedkov a sú plne nereálne. Okresný súd pri svojom rozhodovaní plne opomenul, že v dôsledku vzniku škody za účelom zabezpečenia prevádzkyschopnosti vozidla bola nútená dať vozidlo opraviť prostredníctvom firmy, pričom za opravu vozidla Seat Leon dňa 15.03.2011 zaplatila sumu 1.198,83 eur. Je zrejmé, že s poukazom na skutočnosti uvedené v skutkovom vymedzení žaloby jej voči žalovanému vznikla pohľadávka titulom náhrady škody vo výške 1,198,83 eur, v petite návrhu však požadovala iba časť náhrady škody v sume 1.000 eur. Pokiaľ okresný súd náhradu škody rozdelil v pomere 50 : 50, mal preto vychádzať zo sumy 1.198,83 eur. Výšku škody pritom žalovaný a ani vedľajší účastník v konaní nenamietali ani nerozporovali. Okresný súd navyše vôbec nevysvetlil ako vlastne dospel k pomeru 50:50, avšak postup súdu o znášaní pomernej časti škody odmieta ako taký. Povinnosť nahradíť trovy konania štátu považuje za nesprávne, ona znalecké dokazovanie nenavrhol, naopak odmietala ho ako neehospodárne. Súd dokonca znalca de facto poveril riešením právnych a nie skutkových otázok ako i hodnotením dôkazov, čo je neprípustné. Znalecké dokazovanie navrhol žalovaný a vyprodukoval zbytočne trovy konania. U nej ako invalidnej dôchodkyne sú pritom objektívne dané predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov. Ďalej namietala procesné vady a porušenie princípu právnej istoty, nakoľko okresný súd si ani na jednom z troch vykonaných pojednávaní nespĺnil povinnosti v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p., pričom predmetná povinnosť súdu je zakotvením práva účastníka na zabezpečenie predvídateľnosti rozhodovania súdu v civilnom sporovom konaní, nakoľko súd môže hodnotiť dôkazy inak než ich vníma sám účastník a umožňuje tak účastníkovi efektívne reagovať na oznámené posúdenie skutkových tvrdení súdom produkovaním ďalších dôkazov. Uvedená hrubá procesná vada má napokon v tom to prípade priamy súvis a odraz v svojvoľných skutkových záveroch okresného súdu. Prvostupňový súd jej tak svojím procesným postupom a predmetným opomenutím základných povinností vo vzťahu k účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom (R 46/2001). V kontexte celého odôvodnenia napadnutého rozsudku poukázala na zákonné požiadavky na odôvodnenie civilných rozsudkov(R 13/2012, R 37/2010).

Odporca v podanom odvolaní žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a návrh navrhovateľky zamietol v celom rozsahu. Namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mal za to, že súd prvého stupňa vykonal dostatočné dokazovanie a vzhľadom na pochybnosti, ktoré sú v spise a hlavne poukázal na znalecký posudok, nie je možné ustanoviť, že dopravnú nehodu zavinil on a preto navrhoval, aby súd vyhovel odvolaniu a návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietol, nakoľko neuniesla dôkazné bremeno. Zároveň v prípade úspechu navrhoval priznať trovy prvostupňového konania a taktiež i odvolacieho konania.

Krajský súd v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. preskúmal vec, a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť. Pričom v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého nie je potrebné nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

Podľa § 415 Občianskeho zákonníka každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

Podľa § 427 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky

Rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

Podľa § 431 Občianskeho zákonníka ak sa stretnú prevádzky dvoch alebo viacerých prevádzateľov a ak ide o vyporiadanie medzi týmito prevádzateľmi, zodpovedajú podľa účasti na spôsobení vzniknutej škody.

Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo.

Pod pojmom stret prevádzok treba rozumieť predovšetkým stretnutie prevádzok dvoch alebo viacerých prevádzateľov dopravných prostriedkov (napr. zrážka dvoch alebo viacerých dopravných prostriedkov); v takomto prípade ide o tzv. priamy stret. Stretom prevádzok však treba rozumieť aj tzv. nepriamy stret, pri ktorom síce nedochádza k zrážke dvoch alebo viacerých dopravných prostriedkov, ale prevádzkou jedného dopravného prostriedku sa nepriamo ovplyvní prevádzka druhého dopravného prostriedku, v dôsledku čoho dôjde k jeho poškodeniu (napr. zle nastavené svetlá na dopravnom prostriedku môžu spôsobiť oslnenie vodiča oprotiidúceho vozidla, ktorého vodič v dôsledku toho havaruje, alebo dopravný prostriedok odmrští kameň, ktorý rozbije predné sklo na ďalšom dopravnom prostriedku, ktorého vodič v dôsledku toho havaruje, a pod.). Pojmom stret prevádzok treba rozumieť aj náraz dopravného prostriedku do dopravného zariadenia iného druhu dopravného prostriedku (napr. náraz motorového vozidla do železničných závor).

Aj pri strete prevádzok ide o objektívnu zodpovednosť, t.j. zodpovednosť vzniká bez ohľadu na zavinenie. Ak ide o vyporiadanie medzi dvoma alebo viacerými prevádzateľmi, zodpovedajú podľa účasti na spôsobení škody. Táto účasť je objektívnou účasťou na spôsobení škody, môže však spočívať aj v zavinenom konaní alebo opomenutí niektorého prevádzateľa (napr. niekto na križovatke nedá prednosť inému motorovému vozidlu, hoci podľa pravidiel cestnej premávky bol tak povinný urobiť), pokiaľ ním bola založená príčinná súvislosť, ktorá viedla k vzniku škody.

Pri strete prevádzok dvoch alebo viacerých prevádzateľov, ak ide o vyporiadanie medzi týmito prevádzateľmi, zodpovedajú podľa účasti na spôsobení vzniknutej škody (§ 431 OZ). Z povahy prevádzky dopravných prostriedkov vyplýva požiadavka, aby prevádzateľ aj v týchto prípadoch zodpovedal za škodu, ktorú nezavinil. Ustanovenie § 431 OZ, ktoré nadväzuje na právnu úpravu zodpovednosti podľa ustanovení § 427 a 429 OZ, umožňuje posudzovať zodpovednosť za škodu spôsobenú stretom dvoch alebo viacerých prevádzok a škodu samu ako celok, pričom každý z prevádzateľov nesie zodpovednosť za časť celkovej škody úmerne k svojej účasti, ktorú mal na spôsobení škody. Miera účasti na škode vyjadruje aj prípadné zavinené konanie alebo opomenutie jednotlivých prevádzateľov, ak toto konanie či opomenutie bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody.

Odvolací súd preskúmaním zistil, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľke 500 eur s úrokom z omeškania 9 % ročne od 15.04.2011 a vo zvyšnej časti návrh zamietol. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že v prejednávanej veci obaja účastníci dopravnej nehody zodpovedajú za vznik škody pomerne a navrhovateľka ako prevádzateľ vozidla Seat Leon, ktorá by zodpovedala za škodu podľa § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorá je zároveň i poškodenou znáša škodu taktiež pomerne, pretože aj u nej je daná účasť /cez osobu vodiča/ na spôsobení vzniknutej škody /§ 431 Občianskeho zákonníka/. Na základe vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa mal aj odvolací súd za preukázané, že navrhovateľka sa podaným návrhom domáhala od odporcu náhrady škody, ktorá jej bola spôsobená na jej motorovom vozidle pri dopravnej nehode zo dňa 27.2.2011, pri ktorej došlo k stretu dvoch motorových vozidiel, a to vozidla odporcu V. K., ktorého je i prevádzkovateľom a vozidla navrhovateľky, ktoré viedol ako vodič jej syn T. A., pričom po nehode bol účastníkmi nehody vyhotovený záznam o dopravnej nehode, kde je načrtnutý plánik nehody so záverom, že nehodu zavinil vodič vozidla odporcu, ktorému bola za priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a v spojitosti s porušením povinnosti podľa § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z.z. uložená bloková pokuta 50 eur.

V prejednávanej veci sa súd prvého stupňa z hľadiska základných prvkov zodpovednostného právneho vzťahu správne najskôr zaoberal ustálením prípadného porušenie povinností účastníkov dopravnej nehody, v príčinnej súvislosti s ktorým porušením vznikla škoda na vozidle navrhovateľky, pretože

odporca si náhradu škody na svojom vozidle neuplatňoval. Keďže účastníci poskytli súdu rozporné tvrdenia ohľadom správania sa vodičov oboch motorových vozidiel, pričom sa nezhodli ani na mieste stretu vozidiel, polohe vozidiel po ich strete a jediná dokumentácia, ktorá bola k dispozícii bol len záznam o dopravnej nehode a záznam z preverenia škodovej udalosti a fotodokumentácia poškodených vozidiel, súd prvého stupňa následne správne vzhľadom na rozdielne skutkové tvrdenia účastníkov konania o priebehu nehody a správania oboch vodičov, nariadil vo veci znalecké dokazovanie znalcom z odboru cestnej dopravy.

Po vykonaní znaleckého dokazovania, z ktorého záverovou vyplývali dva varianty najpravdepodobnejšieho priebehu dopravnej nehody, súd prvého stupňa správne ustálil, že dopravná nehoda sa stala podľa popisu ako uviedol znalec vo svojom druhom variante, keď zobral na zreteľ predovšetkým výpoveď svedka M., ktorý jediný bol objektívnym pozorovateľom dopravnej nehody (správne neprihliadol v podstatných tvrdeniach ako na vierohodnú výpoveď svedka A., ktorý je synom navrhovateľky vzhľadom na tento príbuzenský vzťah a záujem na výsledku konania, a na druhej strane i na výpoveď V. M., ktorá je priateľkou odporcu). Za tohto stavu keď tvrdenia oboch vodičov boli rozporné a navrhovateľ iné tvrdenia a dôkazy súdu neposkytol, nepovažoval ani odvolací súd za preukázané tvrdenie navrhovateľky, že nehodu zavinil výlučne odporca tým, že po zastavení jeho vozidlo bez preverenia situácie na ceste začal odbočovať vľavo v čase a mieste, kde bolo jeho auto obiehajúce vozidlom navrhovateľky. Ak teda vozidlo odporcu, ktoré išlo pomalou jazdou, nezastavilo a obe vozidlá sa nachádzali v priestore pred križovatkou, nemohol ho vodič vozidla navrhovateľky v priestore križovatky predchádzať, pretože tým tento vodič aj podľa názoru odvolacieho súdu porušil § 15 ods. 5 písm. g/ zákona č. 8/2009 Z.z., pričom na druhej strane aj odporca porušil povinnosť tým, že nereagoval na predchádzanie svojho vozidla, čím mohol zabrániť zrážke, pretože to bolo v jeho technických možnostiach a jeho tvrdenie o tom, že vozidlo navrhovateľky nevidel nepovažoval ani odvolací súd za pravdivé, a to i s poukazom na závery znaleckého posudku. Odporca sa zrejme do spätných zrkadiel v čase začatia odbočovania vľavo vôbec nepozrel, pretože by inak vozidlo navrhovateľky postrehol. Aj zo strany odporcu preto došlo k porušeniu povinnosti vodiča v zmysle § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z.z. , pričom pri odbočovaní vľavo bol odporca v zmysle § 19 ods. 1 citovaného zákona povinný pred odbočovaním dávať znamenie o zmene smeru jazdy, pri odbočovaní nesmel ohroziť vodiča idúceho za ním a musel dbať na zvýšenú opatnosť, čo odporca zanedbal.

Pokiaľ ide o prvý variant, ani podľa odvolacieho súdu z vykonaného dokazovania nemožno ustáliť ako preukázanú skutočnosť, a to že vozidlo odporcu v danom mieste zastavilo so smerovkou a následne s vypnutím smerovky a za ním zastavil aj vodič A., pretože tieto tvrdenia zostali v konaní sporné, pričom ani svedok M. jednoznačne neposkytol tvrdenie, že prvé vozidlo zastavilo. Len v prípade spoľahlivého preukázania tejto skutočnosti by bolo možné uzavrieť, že vozidlo navrhovateľky obchádzalo vozidlo odporcu v dôsledku prekážky v cestnej premávke, ktorú mohlo tvoriť vozidlo odporcu, čo v prejednávanej veci nebolo.

Vychádzajúc z uvedeného záveru súd prvého stupňa potom správne uzavrel, že obaja účastníci dopravnej nehody zodpovedajú za vznik škody pomerne, pričom aj podľa odvolacieho súdu tento záver vyplýva z toho, že i vodič vozidla navrhovateľky porušil právnu povinnosť, a to zákaz predchádzania vozidla pri jazde cez križovátku a porušenie tejto povinnosti vzhľadom na závažnosť tohto porušenia a okolností nehody odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa ustálil z hľadiska pomernosti v polovici, pretože za rovnako závažné považoval aj odvolací súd na druhej strane porušenie povinnosti odporcu, ktorý porušením povinnosti vodiča a povinnosti dbať pri odbočovaní na zvýšenú opatnosť rovnako zavinil vznik dopravnej nehody. Po takto ustálenom pomere účasti pri strete prevádzok oboch motorových vozidiel, aj odvolací súd považoval nárok navrhovateľky za dôvodný len v polovici. Súd prvého stupňa v danom prípade teda riadne zdôvodnil pomer účasti na spôsobení vzniknutej škody, preto odvolací súd nepovažoval námietku navrhovateľky uvádzanú v odvolaní, že súd nevysvetlil ako vlastne dospel k pomeru 50:50, za opodstatnenú.

Čo sa týka výšky škody, ktorá medzi účastníkmi nebola sporná a ktorú si navrhovateľka uplatnila vo výške 1000 eur aj v tejto časti súd prvého stupňa správne rozhodol, keď navrhovateľke priznal len pomernú časť náhrady škody 500 eur a vo zvyšnej časti návrh zamietol. V súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho

zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. súd priznal navrhovateľke aj úrok z omeškania 9% ročne od 15.4.2011, t.j. od uplynutia doby na plnenie na základe predžalobnej výzvy navrhovateľky odporcovi, resp. vedľajšiemu účastníkovi.

K námietke navrhovateľky uvádzanej v odvolaní, že pokiaľ okresný súd náhradu škody rozdelil v pomere 50 : 50, mal preto vychádzať zo sumy 1.198,83 eur, ktorú zaplatila za opravu vozidla, odvolací súd uvádza, že súd je v sporovom konaní viazaný návrhom účastníka konania, pričom navrhovateľka žiadala náhradu škody 1.000 eur, teda súd nemohol ísť nad rámec jej návrhu a nemohol jej priznať viac ako žiadala, čo v prejednávanej veci pri pomernej časti náhrady škody predstavovala suma 500 eur (polovica z 1.000 eur).

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľky o tom, že odporca v blokovom konaní svoju vinu uznal a zaplatil pokutu, odvolací súd, tak ako správne uviedol i súd prvého stupňa konštatuje, že v zmysle § 135 ods. 1 O.s.p. súd nie je viazaný rozhodnutím v blokovom konaní. Pokiaľ aj v rámci prešetrenia priestupku bola uložená pokuta odporcovi, za stavu, že v konaní bola namietaná zodpovednosť odporcu za škodu, súd nemohol vychádzať z výsledku blokového konania, preto musel posúdiť zodpovednosť osobitne a to v rámci vykonaného dokazovania pred súdom.

Čo sa týka ďalšej námietky navrhovateľky uvádzanej v odvolaní, že súd prvého stupňa si ani na jednom z troch vykonaných pojednávaní nesplnil povinnosti v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p., pričom predmetná povinnosť súdu je zakotvením práva účastníka na zabezpečenie predvídateľnosti rozhodovania súdu v civilnom sporovom konaní, nakoľko súd môže hodnotiť dôkazy inak než ich vníma sám účastník a umožňuje tak účastníkovi efektívne reagovať na oznámené posúdenie skutkových tvrdení súdom produkovaním ďalších dôkazov, pričom prvostupňový súd jej tak svojím procesným postupom a predmetným opomenutím základných povinností vo vzťahu k účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom, odvolací súd konštatuje, že i keď v zápisniciach z pojednávaní nie je presne použité ustanovenie § 118 ods. 2 O.s.p., nebola navrhovateľke odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko ako vyplýva z obsahu spisu, a zo zápisníc z pojednávaní, súd prvého stupňa na základe rozporných tvrdení účastníkov konania nariadil znalecké dokazovanie, teda navrhovateľka vedela čo považuje súd prvého stupňa za rozporné.

Čo sa týka námietky odporcu uvádzanej odvolaní, že vzhľadom na pochybnosti, ktoré sú v spise a hlavne s poukazom na znalecký posudok, nie je možné ustanoviť, že dopravnú nehodu zavinil on, a preto navrhoval, aby súd návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietol, nakoľko neunesla dôkazné bremeno, túto odvolací súd považoval za neopodstatnenú, a to z dôvodu ako bolo už uvedené vyššie, v prejednávanej veci odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa ustálil, že dopravná nehoda sa stala podľa popisu ako uviedol znalec vo svojom druhom variante a to v spojitosti predovšetkým s výpoveďou svedka M., ktorý jediný bol objektívnym pozorovateľom dopravnej nehody a na základe uvedeného záveru potom uzavrel, že obaja účastníci dopravnej nehody zodpovedajú za vznik škody pomerne, teda navrhovateľka v tejto časti dôkazné bremeno uniesla.

Vzhľadom na vyššie uvedené teda súd prvého stupňa v predmetnej veci dostatočne zistil skutkový stav a v konečnom dôsledku i správne rozhodol, pričom dostatočne sa vysporiadal i s námietkami uvádzanými navrhovateľkou a odporcom v odvolaní, preto odvolací súd nepovažoval námietky navrhovateľky a odporcu za opodstatnené a rozsudok prvostupňového súdu potvrdil. Zároveň podľa § 219 ods. 2 O.s.p. vo zvyšku poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa.

Súd prvého stupňa rozhodol v danej veci správne i o náhrade trov konania, v súlade s ustanovením § 142 ods. 2 O.s.p., nakoľko v konaní bola navrhovateľka a odporca úspešný len pomerne, a to každý v polovici.

Taktiež správne rozhodol i o povinnosti navrhovateľky a odporcu nahradiť štátu trovy konania, ktoré vznikli za doplatenie odmeny znalcovi a ktorú odmenu súd vyplatil zo štátnych prostriedkov, a to

vzhľadom na výsledok konania, keď obaja účastníci boli úspešný každý v polovici, preto správne zaviazal oboch účastníkov k náhrade trov štátu v polovici, pričom vykonanie znaleckého dokazovania bolo potrebné s ohľadom na tvrdenia oboch účastníkov konania, i keď ho navrhovateľka nenavrhla, tak ako namietala v odvolaní.

Čo sa týka námietky navrhovateľky, že u nej ako invalidnej dôchodkyne sú objektívne dané predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov, odvolací súd uvádza, že samotná skutočnosť, že je invalidná dôchodkyňa nie je dôvodom na oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom iné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov neuviedla ani nepreukázala, pričom nepreukázala ani výšku invalidného dôchodku, preto i túto námietku odvolací súd nepovažoval za opodstatnenú.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žiadnemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko obaja boli v tomto konaní úspešní len čiastočne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.